

No. 10. }

Oktober 1882.

{ 8de Aargang.

Høsttanker.

Maar Regnen falder i ipeftig Jord,
 Den bliver saa hastelig borte ;
 Dog kalder den frem en Gæbde fuldstor
 Af Korn, og Blomsternes yndige Flor
 Den lotter af Mulden den sorte.

Sig Sommerregnen i Jurens Eljsød
 Saa spinde vort Jordelivs Dage :
 Nys var jeg et Barn med Kinden rødt,
 Snart er jeg en Olding, min Kraft forødt,
 Og Hænderne matte og svage.

Saa lider det brat mod Høstens Tid,
 Da Manden med Leen vil komme.
 Etal Ageren min staa lys og hvid
 Med bugnende Sæd, med Frugten blid,
 Eller — Markerne øde og tomme ?

Du kærtlige Herre og Børfæder, mig lær
 Dit Billede i Hjertet at glemme ;
 At, naar som Aret jeg høstes her,
 Jeg da maa bjerget i Læden der,
 Hvor alle Guds Børn har hjemme.

Chr. Bredstøff.

Nyfundlænderens Havn.

En nordamerikansk Koffardifarer havde en Gang en Nyfundlænder med ombord paa en af sine Reiser. Det var et dejligt Dyr med smaa Dine, et bredt Bryst, hvide Fodder og en hvidpletet Hale, medens det øvrige Legeme var helt sort. Napoleon var dens Navn, og den tilhørte en af Matroserne ved Navn Lankaster, som elskede det trofaste Dyr meget høit.

Kapteinen derimod var ingen Dyreven og holdt særlig ikke af Hunde, fordi han altid frygtede, at de skulde blive gale og i denne Tilstand bide ham. Han lagde ikke Skjul paa sin Uvilje, og en Dag, da Hunden var kommen ned i hans Kabyt og med sin lange viftende Hale havde fejlet Papir og Pen ned paa Gulvet, blev han saa forbitret, at han greb en Kniv og skar Halvdelen af dens Hale af. Hundens Hyl kaldte dens Eiermand til, der i sin Forbitrelse ikke vidste, hvad han gjorde, og slog Kapteinen i Hovedet med den Hammer, han netop holdt i Haanden. Naturligvis blev han oieblikkelig sat fast; men Kapteinen angrede bag efter sin Grusomhed med Hunden, og da han tillige hørte, at den en Gang havde frelst sin Herres Liv, kunde han forstaa dennes Hestighed og eftergav ham Straffen.

Hunden havde imidlertid fattet et usonsomt Had til Kapteinen og knurrede og viftede Tænder, hver Gang han nærmede sig den. Dens Herre straffede den for det, da han frygtede for dens Liv; men Kapteinen, der ikke onskede, at man mere skulde tænke paa denne Sag, lod nu, som om han ikke lagde Mærke til Dyret.

En Dag, da han leenede sig for langt ud over Rælingen for at spejde efter den fjerne Kyst, tabte han Ligevægten og styrtede i Havet.

„En Mand overbord! Kapteinen overbord!“ var det almindelige Raab, og Alle løb til for at sætte en Baad ud; men i samme Dieblik denne berørte Vandet, saa man, at den Forulykkede svævede i dobbelt

Fare; thi en frygtelig Haj dukkede op et Stykke derfra og svømmede hen imod ham.

„Skynd jer, Folk, eller vi komme for sent“, raabte Styrmanden.

Men hvad var det?

Man hørte nok et Klajst, og Hunden var sprungen i Vandet. Den havde staaet paa Skibets Agterende, set Kapteinens Fald og hørt hans Skrig, og dens Knurren havde tilkjendegivet, at den glædede sig over den Fare, hvori dens Fiende svævede; men lidt efter forvandlede dens Knurren sig til den blide, klagende Lyd, hvormed Hunde ofte tilkjendegive deres Medlidenshed med Mennesker, der ere i Dødsfare, og nu kunde den ligesom ikke lade være at springe ud og svømme hen i Nærheden af den næsten udmattede Kaptein, der, da han kun var en middelmaadig Svømmer, neppe formaadede at holde sig paa Vandets Overflade, medens hans Forfølger stedse kom ham nærmere.

„Skynd jer, Gutter! det gælder at redde et Liv!“ raabte Styrmanden, medens Baaden tog den samme Retning, som Hunden med en næsten utrolig Hurtighed var slaaet ind paa. Der skulde imidlertid nogen Tid til at naa ham, thi man forstaaer nok, at Kapteinen strax blev fjernet et Stykke fra Skibet paa Grund af, at dette bevægede sig rask fremad og ikke hurtigt kunde standses.

Langsomt bevægede Kapteinen sig, hans Hoved sank ofte ned under Bølgerne, og det frygtelige Dyr bagved ham nærmede sig mere og mere. Lankaster stod i Baadens Forstav med en lang skarp Kniv i den hævede Haand, medens han snart saa paa Kapteinen og hans Forfølger og snart paa det trofaste Dyr, der ogsaa en Gang havde reddet hans Liv. Hajen var nu kun en 3—4 Alen fra Kapteinen og havde allerede vendt sig paa Ryggen for med desto større Magt at kaste sig over den Ulykkelige og opfange ham med sit aabne Gab, hvis lange Tænder nu bleve synlige. Kapteinens hjertefjærende Skrig meldte i dette Dieblik, at Faren havde naaet sit Høieste; men nu var ogsaa Napoleon kommen til og med et høit

Hyl søer den hen og borede sine Tænder dybt i Uhyrets glinsende Bug.

„Var vi kun halvt saa modige som Hundene, saa skulde vi nok redde ham,“ raabte Styrmændene, da han saa, hvorledes det blodtørstige Dyr rystede i Vandet, vred sig af Smerte og derpaa igjen væltede sig om, saa Hundene, der ikke vilde slippe sit Bytte, kom ned under Vandet. I dette farefulde Dieblif nærmede Baaden sig, og Lantaster dukkede med Kniven mellem Tænderne under paa det Sted, hvor ligeledes den dødsrette Kaptein, der havde opgivet Kampen, var forsvunden under Vølgerne. Saa Dieblifke efter viste Hundene sig igjen paa Vandets Overflade, og snart derpaa kom ogsaa Lantaster op med den bevidstløse Kaptein.

„Træk ham op i Baaden og giv mig en Klare!“ befalede Styrmændene. Matroserne adløde sieblifkelig, og han slog i Vandet efter Uhyret, der skjønt stærkt blødende atter havde nærmet sig; men Lantaster med Kapteinen, efterfulgt af Napoleon, vare imidlertid lykkelig og vel komne op i Baaden og saaledes frelste.

Man kan nok tænke sig, at Kapteinen fra nu af saa med helt andre Dine paa den ædle Hund, der med saa megen Selvopoffelse havde reddet hans Liv, og staaende sig over at have behandlet det trofaste Dyr saa grusomt. Overhovedet blev Napoleon fra nu af Alles Yndling ombord, og en gammel Matros gjorde den meget rigtige Bemærkning, at den Hund gjorde mange Kristne til Skamme; thi den havde vist, hvorledes man skulde elske sin Fiende.

Smaastrykker.

Fra Skolen. En Lærer fortalte en Dag sin Klasse om den slemme Konge Herodes Antipas, der lovede Herodias's Datter, fordi hun havde danset for ham paa hans Fødselsdag, at hun kunde bede om, hvad hun vilde; ja, han svor en Ed, at han vilde give hende det, om det saa var Halvparten af hans Kongerige. Da nu

Datteren efter Moderens Raad bad om den fromme Johannes den Døbers Hoved paa et Fad, saa kom Kongen i en slem Stilling, fordi han mente, at det ikke kunde gaa an for en Konge at bryde sin Ed, og han syntes dog ogsaa, at det var ilde at hugge Hovedet af Johannes. „Hvad skulde han vel have bedt om?“ spurgte Læreren. Da udbrød en liden Pige uden at betænke sig: „Han skulde have sagt, at Johannes's Hoved var mere værd end det Halve af hans Kongerige; han havde jo kun lovet, at han vilde give hende indtil Halvdelen af sit Rige.“

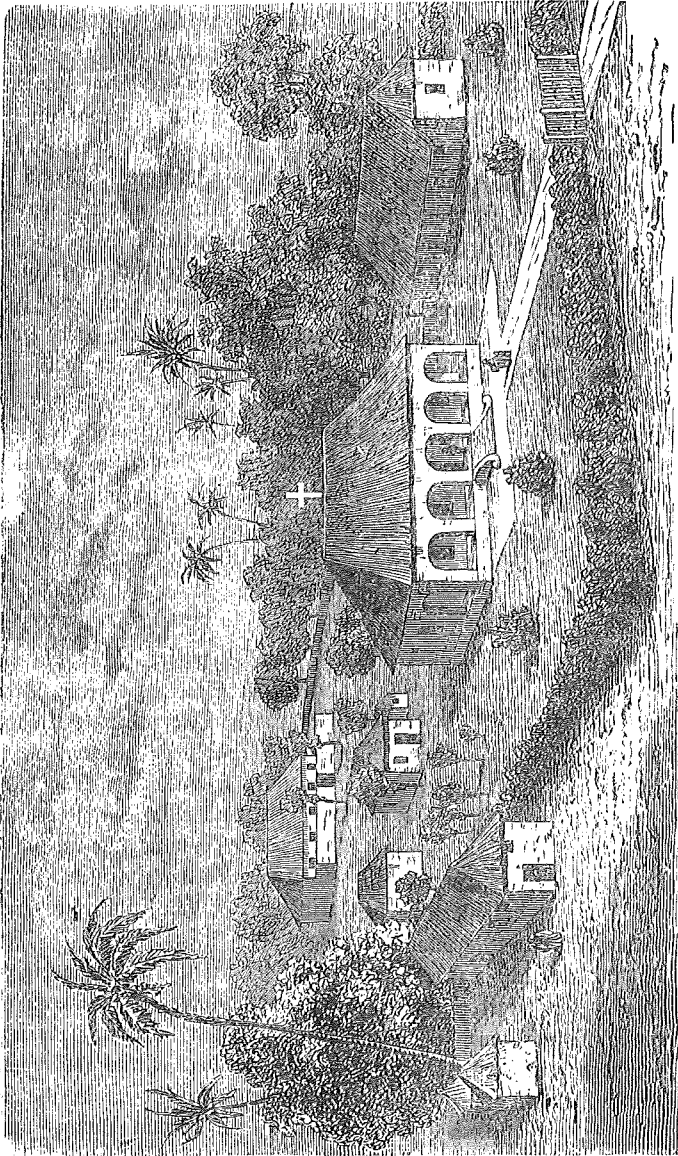
Det var en forstandig liden Pige.

At gjøre Synd er værre end at miste et helt Kongerige, ja alle Verdens Skatte. Og, om man har gjort et syndigt Løfte, saa bliver det kun at lægge Synd til Synd at udføre det.

Fra Engelen. Der var saa stille i den mørke Stue; en liden Dreng laa saa bleg paa de hvide Puder; hans Haand var bleven saa hvid og uager, og hans Dine saa store, og med hver Dag blev han mere svag og mat. Moderen sad ved hans Seng; hun holdt hans ene lille Haand i sin, og store varme Taarer trillede ned ad hendes Kinder. „Mo'r! hvorfor græder du?“ sagde den lille Dreng. — „Jeg er saa bange for, at jeg skal miste dig,“ sagde den bedrøvede Moder. — „Men Mo'r, har du ikke selv fortalt mig, at, naar jeg dør, bliver jeg en liden Engel og kommer op i Himmelen, og det er da ikke til at græde over.“ — „Ja, min Dreng, men jeg kan saa daarlige undvære dig; vil du da gjerne reise fra mig op til Englene?“ — „Ja, jeg vil, Mo'r.“ — „Hvorfor dog det, min lille Dreng, holder du da ikke af Mo'r?“

„Jo, kjære Mo'r; men naar jeg bliver en Engel, saa kan jeg aldrig mere bedrøve dig.“

Missionsstationen Gudur i Indien.

Dette Billede skal minde Eder om Hedningernes Nød og tilknynde Eder til at bede og arbejde for deres Frelse. Det viser os en af de Missionsstationer, som den for Hedningemissionen saa nidkjære Pastor Harms i Hermansburg har oprettet i Indien, hvor fra 1866 af et velsignet Arbejde til mange Hedningers Omvendelse siden den Tid har fundet Sted.

Ogsaa her i Landet færdes mange arme Hedninger. De arme Negerer, der førtes

hid som Slaver, have vi en Mission iblandt paa forskjellige Steder i Syden, og den viser sig især velsignet ligeoverfor mange Negerbørn, som der nu komme til vore lutheriske Skoler og lære sin Gud og Frelser at kjende. For de arme Indianere, hvis Land vi bebo, burde vi ogsaa gjøre Noget, at Kristi Evangelium kan lyse for dem og drage dem ud af Hedenskabets Mørke og Elendighed.

Moses optages af Baudet.

Herren trofast sig forbarmer :
 Se paa spæde Barnet der !
 Snart i sinne Moders Arme,
 Det for fare fredet er.
 Og den lille Dreng saa vogter
 Op i Kongedatrens Hegn,
 Sig det frie Træ i Skoven
 Under Herrens Sol og Regn.

Men da lille Barn er vorst
 Til en Ungling stor og stærk,
 Strækker sig hans Haab i Landen,
 Til vor Herres Jesu Værk.
 Kristi Haan og Spot han agter
 Sjæle end Egyptens Pragt,
 Hoster hen fra Hoffets Sale
 Bort til Ørtnens yde Trakt.

Der han nu med stille Bæven
 Vytter til det hvide Vand,
 Som han lætved Bjerget horev
 Naar fra sine Fædres Gud.
 Svag i sig, men stærk i Herren,
 Som i Naade han antog,
 Skal han glemme Hav og Ørten
 Leve Folkets Pilgrimstog.

O, gid vi som Moses agte
 Kristi Kors for bedste Skat,
 Vandrende i Tro for Herren
 Paa den Vej, han os har sat,
 Stuende fra Jordens Glimmer
 Op mod Maalet hist hos Gud,
 Til vi naa vel frem til Hjemmet,
 Fort af Verdens Ørten ud !

Gud vil nok vise mig Vei.

Oversat af e—.

„Ja, min Herre, sagde en gammel Mearbejder over i Amerika, idet han soer med Haanden gjennem det uredte Haar, og hans grove Træk fik et betydningsfuldt Udtryk; „det er et strengt Arbejde at grave Kul; men jeg synes dog, at Ting er gaaet bedre for os, siden lille Pinky dode.“

„Hvem var da lille Pinky?“ spurgte den Herre, som han talte til. Det var en ældre Herre med sin Datter, der vare komne for at bese Kulminerne og nu havde givet sig i Snak med den gamle Fyr, der trods sit fortjandjede Ndre havde tiltrukket dem.

„Ja, ser De,“ svarede han — han havde oienynlig Lyft til at fortælle — „Pinky var en Son af Josef Pinkham. Jeg tror, Pinkham var den Eneste iblandt os, der nogensinde bad sit Fadervor. Han var en sliuk ung Mand, det maatte man lade ham; men vi vare en slem Bande.

Gudsfrøgt havde vi ikke det Mindste af. Vore Søndage vare nogle rigtige Djævelsdage med Drik og Spil. Josef havde giftet sig med en rigtig net ung Pige, der ogsaa var hellig, ligesom han selv. De vare aldrig sammen med os om Søndagen; men kunde de en Gang saa Leilighed til at høre en Prædiken, gif de gjerne flere Mil for den Sags Skyld. Naturligvis kunde Jagen af os lide Josef, og jeg i Særdeleshed gjorde mit Bedste for at drille ham. Saa fandt vi engang en Vordagsaften en Seddel klisset paa et Træ, hvorpaa der stod, at der den følgende Dag vilde komme en Præst og holde Gudstjeneste her ved Gruben. Det ærgrede os, og vi kunde jo nok begribe, hvem vi kunde takke for det, efter som Pinkham var hellig; men vi besluttede, at vi nok skulde sætte en Pind for den Ting.

Præsten kom og fandt et sandt Vabel. Vi havde besluttet at gjøre saadan et Mudder, at man ikke kunde høre Drenlyd, og det gjorde vi ogsaa. Han standsede flere Gange og begyndte saa igjen; men tilsidst maatte han opgive det og gif bort midt

imellem hele Sværmen. En modig Karl var han, det maatte man indrømme ham; men det hjalp Intet, for vi havde Alle faaet saa meget Brændevin i Livet, at vi vare blevene rigtig vilde.

Den stakkels Josef! hvor maatte han doie megen Spot fra den Tid af; men han bar det Alt med Taalmodighed. Jeg skammede mig egentlig over mig selv; men jeg vilde heller do end tilstaa det. Men hvor har det dog siden gjort mig ondt!

Thi ser De — en Dag hørte vi en dump Torden og Bragen i Torden under vore Fødder, og saa vidste vi, at Noget i Minen styrkede sammen. Det var i den Skift, hvor vi den Gang arbejdede; Josef var der alene. Alle vi Andre vare nemlig gaaede ind i en anden for at spise vor Middagsmad; men han var ikke gaaet med, fordi vi altid drillede ham og førte saa megen ugudelig Snak; og netop paa den Tid skete det.

Vi gravede ham ud. Alt paa ham var knust undtagen Ansigtet. Det saa ganske roligt og stille ud; vi kunde ikke taale at se paa det; vi tænkte paa, hvorledes vi havde behandlet ham. Saa bragte vi ham til Besky — saadan hed hans Kone — hun gav sig ikke til at skrike og græde, som andre Koner vilde have gjort; men det var skrækkeligt at se, saa kvithvid hun blev i Ansigtet. Skrækkeligt, Herre! jeg vilde aldrig se et saadant Syn oftere.

Vi vare Alle ilde tilmode ved det. Den stakkels Fyr havde aldrig sagt et ondt Ord til Noget af os, og hvor havde han taalmodig taalt mange Fornærmelser af os!

Vi fulgte ham Alle til Graven, og den samme Præst, som vi havde behandlet saa slet, talte over ham. Den Gang var der Ingen, der gjorde Stoi. Hvor haarde Karle vi vare, saa rørte det os dog at se den stakkels unge Enke gaa der med sit lille Barn paa Armen tæt bagefter Kisten. Slaget havde ramt hende saa pludselig, at hendes Livskraft var brudt; 3 Maaneder efter fulgte hun sin Mand i Graven.

Nu var Josefs lille Son forældreløs.

Vi besluttede derfor Alle, at vi vilde tage os af ham, og fastede hver Maaned Lod om, hvem der den næste Maaned skulde sørge for ham. Loddet traf ikke saa sjelden mig; men det blev mig aldrig for meget, thi jeg tænkte paa, hvor slem jeg havde været mod hans stakkels Fader.

Den lille Fyr, som vi kaldte Pinky, var en god Dreng; men han vilde ikke rigtig voxer. Han trængte til en Moders Omhu, skjønt vore Koner gjorde, hvad de kunde. Da han blev ældre, arbejdede han med i Minerne; men han var egentlig meget for fint bygget til det Haandværk, og inden Kulstøvet gjorde ham sort, lignede han mere en liden Prinds end en Kulgravers Børn. Han havde sin Moders brune Dine og sin Faders smukke, krøllede Haar og var fin og let som en liden Pige; men en raff liden Dreng var han alligevel og slyng og villig til sit Arbejde, skjønt det gik langt over hans Kræfter.

Tiden gik imidlertid som sædvanlig. Alt, hvad der kunde ligne Religion, var mig lige saa meget imod som nogenstude. Det Jødetryk, Josef's Død havde gjort, var nu som blæst bort, og jeg hadede Alt, hvad der havde et helligt Anstrøg.

En Dag var den lille Fyr hos mig nede i Gruben; han var særdegs med sit Arbejde og stod nu og snakkede til mig om mange forskellige Ting, saaledes som Børn kunne gjøre. Lige paa en Gang sagde han, medens jeg gjorde Noget i Stand paa mit Værktøj: „Keene!“ — det er nu mit Navn — „hvor ere alle disse Kul komne fra?“

„Fra Jorden,“ svarede jeg.

„Ja, men hvem har gjort dem?“

„Na, det har Naturen.“

„Men, hvem har da gjort Naturen?“

„Na, hvor ved jeg det, den har gjort sig selv,“ svarede jeg ærgerlig.

„Nei, det har den ikke,“ sagde han ivrig og meget alvorlig. „Gud har gjort Alt. Gud er ogsaa her nede i Mørket.“

„Pinky!“ sagde jeg, „hvor har du det fra?“

„Det har jeg fra den gode Mand,“ svarede han.

„Hvad for en god Mand?“

„Ham, der prædikede ved Moders Grav.“

„Og hvor har du set ham?“

„Det var igaar paa Landeveien, jeg saa ham ride forbi paa en Hest. Han tog mig op og satte mig foran sig paa Hesten og ved et Stykke Vej frem og tilbage med mig, og saa fortalte han mig en hel Mængde gode Ting.“

Det var, som jeg fik et Slag paa Munden. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde sige; men det togte inden i mig. Jeg stod raff op; men i samme Dieblis — det har formentlig været den heftige Bevægelse, der gjorde det — gik min Grubelampe ud, og vi stode i Mørket. Saadant Noget pleier nu aldrig at hænde os; men jeg maatte taalmodig vente og raabe, til Nogen kom med Lys; thi Gruben var fuld af Huller paa det Sted, saa der var ikke til at gaa i Mørke. „Vær ikke bange, Pinky,“ sagde jeg til Drengen, „der kommer strax Nogen“; men selv var jeg slet ikke vel tilmode, det var i den allerfarligste Del af Gruben.

„Jeg er ikke bange, Keene,“ sagde den Lille, „tror du ikke, Gud er her nede hos os.“

Jeg maa tilstaa, der soer en Gysen gennem mig ved disse Ord. Det kunde være godt nok for ham, den lille fromme Dreng; men for saadan en gammel Synder, som jeg, der nylig havde sagt, at Gud ikke var til, var det slet ingen rar Tanke, at Han skulde være derne.

Der var omtrent gaaet en Time, uden at der kom Nogen, da den lille modige Fyr sagde: „Keene, nu vil jeg gaa og hente Lys til dig. Gud vil nok vise mig Veien,“ og i det Samme hørte jeg hans Fodtrin hen forbi de farlige Steder. Det var grueligt. Angstveden brod frem paa mig, jeg kunde ikke trække Veiret. Jeg raabte, han skulde lade være; men han svarede kun tilbage med sin barske Stemme: „Gud vil nok vise mig Veien!“

Jeg kan endnu komme til at gysse, naar jeg tænker paa det. Der gik han, den lille Fyr, den allerførste Veien i den hele Grube, fuld af Sammenstyrtinger og farlige Steder, og det alene i Belgmørke. De kan tro, Herre, at, da de siden kom med Lys og fortalte, at Pinky var kommen godt fra det, vilde jeg næsten ikke tro det, før jeg selv saa ham, og han sagde til mig: „Kan du se, Keene, det gik godt. Gud har vist mig Veien!“

Ja, Herre, De kan nu tro mig, om De vil; men det er Sandhed: fra den Time var jeg et andet Menneffe. Ikke just, at jeg strax blev god; nei, jeg kjendte endnu den Gang ikke den rette Veien; men jeg begyndte dog fra den Tid at tænke, at Gud vilde dog vist vise mig Veien.

En Dag, da Pinky havde arbejdet strengt, klagede han over stærk Torst og Hovedpine. Jeg bar ham hjem om Aftenen og lagde ham paa Sengen — og den reiste han sig

ikke mere fra. Hver Aften, naar jeg kom hjem, var det bestandig daarligere med ham, og jeg syntes, Alt blev saa mørkt og sorgeligt om mig.

En Morgen bad han mig med sin lille svage Stemme, om jeg ikke vilde hente den gode Mand, der havde taget ham op paa Hesten. Jeg kunde jo ikke bringe over mit Hjerter at negte ham Noget, og saa kom Præsten og talte og bad med ham. Det gjorde him godt. Naar saa de andre Arbeidere kom med deres forte Ansigter og Lamper i Hænderne, tiggede ind ad Døren og spurgte, hvordan han havde det, smilte han saa venlig til dem, at det maatte gøre Enhver, som saa det, godt lige ind i Hjertet."

Her standsede Fortælleren. Hans Læber dirrede, og han soer med Haanden hen over Dinene.

"Døde han saa?" spurgte den unge Pige ganske sagte.

"Ja, Frøken, han døde. Rigtignok blev det endnu en Gang bedre med ham, han talte livlig, og vi troede, vi skulde have faaet Lov at beholde ham; men saa kom der igjen Forandring, Farven gik helt bort fra hans Ansigt, og hans smaa Hænder faldt ganske matte ned. Præsten besøgte ham igjen. Da han boiede sig ned over ham og spurgte, om han nu var saa bange for at dø — saa svarede han: „Nei, Gud vil nok vise mig Bei op til sig.“ Hvor gif det mig dog til Hjerte!

Dg nu har Gud ogsaa vist mig Veien; og Veien til Gud det er jo at tro, at Hans Son ogsaa er død for saadan en gammel Synder, som jeg; og det ved jeg nu, at Han er.

Nei, saadan en Dødsfeng ser jeg aldrig mer, vedblev han; han holdt min Haaand fast og sagde: „Keene, elsker du ogsaa din Dreksler? for nu luffer han Himlen op for mig.“ Saa gif der en Træfning hen over hans Ansigt, et Smil, og saa — jeg kan ikke beskrive det — der straaledede en himmelsk Glæde ud af hans Dine — og det var forbi!"

Den gamle Mlinearbeider boiede Hovedet og græd som et Barn.

Næste Dag var det Søndag. Kloften ringede fra den lille simple Kirke, der nyelig var bygget ved Kulminen. Den fremmede Herre og hans Datter gif derhen, og paa Veien traf de, foruden mange Arbeidere, deres Ven fra den foregaaende Dag.

"Kan De se," sagde han fornøiet til dem, "Gud har vist os Alle Veien."

Ja, Gud havde vist dem den rette Bei ved den lille Dreng, som de havde taget sig af, og Veien, som blev dem vist, er Jesus Kristus selv; thi Han siger: „Jeg er Veien og Sandheden og Livet, og Ingen kommer til Faderen uden ved mig."

Løvsald.

Evunden er den friske Sommer,
Etydætt er den milde Luft;
Løvet salber, Vintren kommer,
stærker Blomsten og dens Duft.

Lung om Hjertet Stoven jutter
Over hvert et Blad, som dor,
Og den kolde Grav, som luffer
Over det, som smitte for.

Jeg er mig som disse Blade,
Og min Sommerid er kort;
Maatte jeg, min Gud, ei lade
Den nyttet sinde bort!

J. C. Gerson.

Gaa de.

Først kommer et Tal, saa kommer det samme,
Saa kommer et Udraab, naar Dndt dig mon ramme.

Det Hele er Byen, som var i stor Gaade,
Men reddet den blev ved Vorherres Naade.

Regneopgave.

Grethe er nu 3 Gange saa gammel som sin Søster Katrine, medens hun for 4 Aar siden var 7 Gange saa gammel som Søsteren.

Hvor gamle ere nu begge Søstrene?

Opløsning

paa Gaaden i No. 8:

Stumring.

Rigtig opløst af K. A., Winchester, Wis., og K. L., Stony Run, Minn.

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Trykt i „Barden's Avistrykkeri, La Crosse Wis.